

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ВІЛІКАНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF VILIKANOV v. UKRAINE)**

(Заява № 19189/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

7 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

07/03/2007

Це рішення стане остаточним за обставин, визначених пунктом 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Віліканов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен, Голова,
п. К. Юнгвірт,
п. В. Буткевич,
пані М. Цаца-Ніколовська,
п. Дж. Боррего Боррего,
пані Р. Ягер,
п. М. Віллігер, судді,

та пані К. Вестердік, Секретар секції,

після обговорення у нарадчій кімнаті 13 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 19189/04), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України п. Віктором Дмитровичем Вілікановим (далі – заявник) 21 лютого 2004 року.

2. Заявник був представлений п. В. Бичковським з м. Міусинськ. Уряд України (далі – Уряд) був представлений Уповноваженим – п. Ю. Зайцевим, та пані І. Шевчук – керівником Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини.

3. 8 листопада 2005 року Суд вирішив направити скаргу за п. 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу щодо невиконання рішення, винесеного на користь заявника, на комунікацію з Урядом. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1954 році і проживає у м. Красний Луч Луганської області.

5. У 2001 році заявник звернувся до Краснолуцького міського суду Луганської області з позовом до його роботодавця ВАТ «Красний Луч» (далі – Компанія) про стягнення заборгованості із заробітної

плати та інших виплат. На час розгляду справи держава володіла 100 % акцій Компанії. На Компанію розповсюджувалась дія Закону України від 29 листопада 2001 року «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна».

6. Рішенням від 17 січня 2002 року Краснолуцький міський суд присудив заявнику 1435,27 грн¹. Рішення не було оскаржено і набуло статусу остаточного.

7. 5 березня 2002 року відділом державної виконавчої служби Краснолуцького міського управління юстиції було відкрито виконавче провадження.

8. Рішення було виконано 28 лютого 2005 року.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні у справі «Сокур проти України» (заява № 29439/02, пп. 17 - 22, рішення від 26 квітня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

10. Заявник скаржився на неспроможність державних органів вчасно виконати рішення Краснолуцького міського суду від 17 січня 2002 року. Він посилався на п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, які закріплюють відповідні положення:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

1. 306,20 євро.

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

11. Уряд не надав зауважень щодо прийнятності скарги заявника.

12. Суд вважає, що скарги заявника щодо пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції щодо затримки у виконанні рішення від 17 січня 2002 року порушують питання факту та права відповідно до Конвенції, розгляд яких потребує вивчення справи по суті. Він не знаходить підстав вважати ці скарги неприйнятними. Відповідно Суд визнав їх прийнятними.

II. ЩОДО СУТІ

13. У своїх зауваженнях щодо суті скарг заявника Уряд стверджував, що не було порушень пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу. Затримка у виконанні рішення, винесеного на його користь, була викликана складною фінансовою ситуацією підприємства та значною кількістю виконавчих проваджень щодо нього.

14. Заявник не погодився.

15. Суд зазначає, що рішення Краснолуцького міського суду від 17 січня 2002 року залишалося невиконаним протягом трьох років та одного місяця.

16. Суд нагадує, що він уже констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у деяких аналогічних справах (див., наприклад, «Сокур проти України», посилення вище, пп. 36 - 37, та «Шаренок проти України», N 35087/02, пп. 37 - 38, рішення від 22 лютого 2005 року).

17. Після вивчення всіх наявних матеріалів справи Суд вважає, що Уряд не надав жодного факту або аргументу, що може переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

18. Відповідно у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

19. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

20. Заявник вимагав 5473 грн. (809,55 євро) на відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

21. Уряд стверджував, що заявник не обґрунтував свої вимоги.

22. Суд не встановив причинного зв'язку між встановленим порушенням та заявленою матеріальною шкодою. Таким чином, він відмовляє у задоволенні вимоги. Однак Суд вирішує, що заявник зазнав моральної шкоди, і присуджує йому 800 євро компенсації цієї шкоди.

B. Судові витрати

23. Заявник не заявив жодної вимоги щодо відшкодування судових витрат. Відповідно Суд нічого йому не присуджує.

C. Пеня

24. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення п. 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців від дати, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-

відповідач має сплатити заявнику суму, що складає 800 євро (вісімсот євро), як відшкодування моральної шкоди, плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто із заявника; валюта платежу має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;

(b) у випадку невиплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявнику суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;

5. *Відхиляє* решту скарги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 7 грудня 2006 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. Вестердік
Секретар

П. Лоренцен
Голова